

Sygn. akt IV U 459/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Małgorzata Wierzbicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lutego 2016r. w S.

odwołania J. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 20 marca 2015 r. Nr (...)I- (...)

w sprawie J. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 459/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 20 marca 2015 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił J. O. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 01 lutego 2015 r. wskazując, iż u wymienionej Komisja Lekarska ZUS w W. orzeczeniem z dnia 10.03.2015 r. nie stwierdziła niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła J. O. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wskazał, że jej stan zdrowia jest zły, traci świadomość, ma zamęt i ciemno przed oczami, nie wie co się wokół niej dzieje, ma lęki, nie może sobie poradzić z podstawowymi pracami domowymi (odwołanie k.1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując, iż zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 10.03.2015 r., która nie stwierdziła u wnioskodawcy niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.2-3).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawczyni J. O. dnia 23 grudnia 2014r. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek z dnia 23.12.2014 r. k.183-184 akta organu rentowego). Składając powyższy wniosek J. O. była w trakcie pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, która przyznana jej została do 31 stycznia 2015 r. na podstawie decyzji z dnia 20.01.2012 r. (decyzja z dnia 20.01.2012r. k. 172 akt organu rentowego).

Rozpoznając wniosek ubezpieczonej z dnia 23 grudnia 2014r. organ rentowy skierował wnioskodawczynię na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 17 lutego 2015 r. ustalił, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy (wypis z orzeczenia Lekarza Orzecznika z 17.02.2015 r. k.186 akt organu rentowego).

Dnia 25 lutego 2015 r. ubezpieczona wniosła sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, na skutek czego została skierowana na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 10 marca 2015 r. ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy (wypis z orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z 10.03.2015 r. k.189 akt organu rentowego). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 20 marca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawczyni J. O. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 lutego 2015 r. (decyzja z 20.03.2015 r. k.190 akt organu rentowego).

Zespół biegłych: psychiatry i psychologa w opinii sporządzonej na zlecenie sądu stwierdził, że J. O. nie jest niezdolna do pracy. Biegli rozpoznali u ubezpieczonej zaburzenia schizoafektywne typ depresyjny – obecnie w wieloletniej remisji. Aktualne badanie psychologiczne przeprowadzone przez biegłego psychologa wykazało, iż ubezpieczona funkcjonuje intelektualnie na poziomie przeciętnym, brak jest u niej zmian w ośrodkowym układzie nerwowym, przejawia natomiast tendencje do agrawacji, wyolbrzymiania swoich trudności, w sytuacjach napięcia i stresujących reaguje somatyzacją oraz konwersją, przejawia też tendencje do przeżywania obniżonego nastroju i izolacji społecznej. Ubezpieczona w czasie badania przeprowadzanego przez lekarza psychiatrę na zadawane pytania odpowiadała logicznie, pełnymi zdaniami z właściwą orientacją auto-allopsychiczną, nie wypowiadała sądów urojeniowych i zaprzeczała przeżyciom omamowym. Ubezpieczona od listopada 1998 r. systematycznie leczy się w (...) i w kuracji stosuje jeden neuroleptyk O. (w niewielkiej, nawet jak na warunki ambulatoryjne dawce 5 mg na dobę) oraz H. (lek ułatwiający zasypianie). Na wizyty lekarskie od 2010 r. zgłasza się rzadziej. W ciągu dnia ubezpieczona funkcjonuje prawidłowo: dba o siebie, wypełnia obowiązki domowe. Biegli wskazali, iż choć ubezpieczona jest nadal chora psychicznie i wymaga stosowania leku przeciwpsychotycznego, to jednak obecny stan jej zdrowia psychicznego (skuteczne leczenie ambulatoryjne, długotrwała remisja, rzadkie hospitalizacje) nie pozwalają na dalsze uznanie jej za niezdolną do pracy zawodowej (opinia k.11, badania k. 8-10).

Ubezpieczona ma średnie wykształcenie, skończyła liceum zawodowe o kierunku gastronomicznym, w latach 1985-1993 r. pracowała jako referent ekonomiczny (k.22).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie obdarzonego przez Sąd wiarygodnością.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni J. O. nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności bądź nie, odwołania wnioskodawczyni od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia czy u wnioskodawczyni istnieje częściowa lub całkowita niezdolność do pracy. Sporządzona na tę okoliczność opinia biegłych psychiatry i psychologa dała podstawy do stwierdzenia, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami – pracownik gastronomi zgodnie z wykształceniem, czy pracownik biurowy zgodnie z kwalifikacjami praktycznymi. Biegli po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zgromadzoną w sprawie oraz zbadaniu wnioskodawczyni stwierdzili, że aktualne badanie psychologiczne wykazało, iż ubezpieczona funkcjonuje intelektualnie na poziomie przeciętnym, brak jest u niej zmian w ośrodkowym układzie nerwowym, przejawia natomiast tendencje do agrawacji, wyolbrzymiania swoich trudności, w sytuacjach napięcia i stresujących reaguje somatyzacją oraz konwersją, przejawia też tendencje do przeżywania obniżonego nastroju i izolacji społecznej. Biegli wskazali, iż choć ubezpieczona jest nadal chora psychicznie i wymaga stosowania leku przeciwpsychotycznego, to jednak obecny stan jej zdrowia psychicznego (skuteczne leczenie ambulatoryjne (niewielkie dawki leku -5mg na dobę O.), długotrwała remisja, rzadkie hospitalizacje) nie pozwalają na dalsze uznanie jej za niezdolną do pracy zawodowej zgodnie z posiadanymi przez nią kwalifikacjami (opinia k. 11).

Analizując przedmiotową opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistów, a ponadto poprzedzona została analizą dokumentacji lekarskiej wnioskodawczyni i jej badaniem. Opinia jest spójna i logiczna oraz należyte uzasadniona. Ponadto przedmiotowa opinia nie została również zakwestionowana przez żadną ze stron procesu. Do opinii nie zostały zgłoszone przez ubezpieczoną żadne zastrzeżenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴ §1 kpc oddalił odwołanie z uwagi na brak przesłanki niezdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.